

kyndig Medhjælp, er det det staaende Landbrugsudvalg, der skydes i Forgrunden, og der staaer ikke noget i Loven, hvoraf man kunde drage den Slutning, at nu skulde vi have et nyt, stort og mægtigt Departement. Da Rigsdagen var inde, havde det i Sandhed været naturligt, om Ministeren var kommet til Rigsdagen med dette, og havde givet denne Fremstilling af Ernæringraadets Forhold til det staaende Landbrugsudvalg. Det er først nu, vi bliver klar over Forholdet, og mig glædede det at høre klart og tydeligt slaaet fast — det var en af de Oplysninger, jeg bad om, og som jeg altsaa nu har faaet —, at Foranstaltninger af principiell Natur og alle Henvendelser fra Raadet til Offentligheden af vigtigere Art først skal forelægges og godkendes af det staaende Landbrugsudvalg.

Det er nok muligt, at Ministeren har Ret i, at et saadant særligt Organ var nødvendigt. Det vil jeg slet ikke bestride. Jeg vil heller slet ikke bestride, at Ministeren kan have været heldig ved Valget af Mænd. Til Dels bestaar Raadet jo af Mænd, han ikke har valgt, idet der er indsat to af det staaende Landbrugsudvalg og en af Andelsudvalget, og der er hos mig ingen som helst Tendens til at ville angribe Ernæringraadets Sammensætning. Men hvis Ministeren mente, at et saadant særligt Organ var nødvendigt, saa burde han, gentager jeg, under Hensyn til den uhyre Betydning, det vil faa, og under Hensyn til den svage Tilknytning, det har til Kornloven, være kommet til Rigsdagen dermed. Vi hører jo nu af Ministeren, hvilket uhyre Forretningsomraade Ernæringraadet faar. Det skal administrere Varer til en Værdi af 400 Mill. Kr. Alleerede nu er der 73 Personer beskæftigede ved det, og der vil, tilføjede Ministeren, blive mange flere. Det er ligeledes overordentlig mange Kontorer, der er beslagnede af Ernæringraadet, baade i Hotel Kongen af Danmark og, saa vidt jeg har hørt, andre Steder. Det er, kort sagt, en Institution af overordentlig Vigtighed og Udstrækning. Ministeren sagde, at han havde vaklet noget — saadan forstod jeg ham i hvert Fald — mellem at oprette et nyt Departement under Indenrigsministeriet, som skulde have med disse Sager at gøre, og i hvilket Departement han saa naturligvis vilde ansætte Mænd, der havde særlig Forbindelse med bl. a. Landbruget, og at gaa Raadsvejen, at vælge Raadsstyrelsens Form. Som et Eksempel paa en Raadsstyrelse, der havde været særdeles heldig, og med hvilken der var gjort gode

Erfaringer, nævnede den højtærede Minister da Arbejderforsikrings-Raadet, og han kunde have nævnt andre. Men det er jo et Eksempel, som i høj Grad bekræfter Rigtigheden af min Betragtning af Sagen. Man kunde ikke have tænkt at indrette et Raad som Arbejderforsikrings-Raadet, med saa stort et Personale og en saa udstrakt Myndighed, uden i Henhold til Lov. Naar den højtærede Minister var klar over, at han maatte gaa Raadsvejen, skulde han ogsaa have fulgt Analogien og have faaet en Bevilling optaget paa Finansloven eller Tillægsbevillingsloven dertil, hvis han ikke vilde fremkomme med et Forslag til særlig Lov om Oprettelse af Ernæringraadet.

Den højtærede Minister endte med nogle almindelige Betragtninger over, hvor lykkeligt det var, naar Rigsdagen stod bag ved Ministeren; i Regelen kunde Ministeren jo leve paa de to Partiers Støtte, men de gode og lykkelige Øjeblikke var egentlig dem, hvor den samlede Rigsdag stod bag ved ham. Det var saa inderlig sandt, og den højtærede Minister har ogsaa erfaret — som jeg gjorde opmærksom paa i min første Tale — ved Kornordningen, hvilken Betydning det har haft, at her stod hele Rigsdagen bag ved. Lad mig, inden jeg forlader dette Æmne, udtale det Ønske, at disse lykkelige Øjeblikke maa blive hyppigere og hyppigere i Ministerens politiske Liv, at han hyppigere og hyppigere maa se den samlede Rigsdag staa bag ved de Ordninger, han træffer. Og det vil bedst ske, naar han i saa stort Omfang, som det paa nogen Maade er muligt, lader disse Sager fremme ad Lovgivningsvejen. Den højtærede Minister har jo set, at han kan regne paa megen Imødekommen, megen Villighed til at bøje sig for hinanden, saa snart han blot gaar den regulære og rigtige Vej.

Med Hensyn til Fortsættelsen af disse Tilstande efter Krigen glædede det mig at iagttage, at Ministeren var meget mere dæmpet i sine Udtalelser, end han var i Fjor, da vi debatterede denne Sag; enhver, der erindrer Debatten mellem den højtærede Minister og mig ved første Behandling af Finanslovsforslaget i Fjor, vil vistnok indrømme, at det var meget mere dæmpede Toner, han nu anslog. I hvad han sagde her, kan jeg saa fuldt ud være enig med ham, naar han udtalte, at Tiden før Krigen kommer aldrig uforandret igen. Nej, det gør den visselig ikke; noget saadant, som denne Krig har været ikke blot for de krigsførende, men ogsaa for de neu-